

dene vil kunne foretage flere Rejser aarligt, end de nu kan, hvilket vil betyde en Besparelse ved Forsendelserne.

Et *Mindretal* (J. Andersen og Ivar Berendsen) har betragtet det som Udvalgets Opgave at finde en saadan Løsning af samtlige færøske Havneplaner, hvorved Anlægene muliggøres gennem en rundelig Hjælp fra Statens Side, men tillige saaledes, at Statskassen ikke udsættes for fremtidige Bekostninger, hvis Omfang ikke paa Forhaand kan overses. Fremdeles har Mindretallet særlig haft Opmærksomheden henvendt paa, at Staten ikke ved denne Lov, hvis givne Formaal er at fremme Færøernes berettigede Fiskeri- og Trafikinteresser, uforvarende kommer til at gribe ind i indbyrdes stridende Interesser paa Øerne.

Mindretallet føler sig nu ganske vist ikke gennem Udvalgsbehandlingen fuldt ud orienteret med Hensyn til samtlige Anlæg udenfor Thorshavn, men har dog af Fremstillingen fra Færøernes Repræsentant, Lagtingets Indstilling og Ministeren ladet sig lede til i det hele at tiltræde disse Anlæg, naar blot Statskassens Forpligtelser fikseres og de færøske Kommuners Deltagelse i eventuelle Overskridelser og Udvidelser sikres. Ministeriet for offentlige Arbejder betragter denne Deltagelse som selvfølgelig, men Lagtingets Stilling dertil synes mere vag. Hertil sigter Ændringsforslag Nr. 4.

Derimod har Mindretallet ikke saa let som Flertallet kunnet forvinde det stærke Indtryk af Usikkerhed og Uoverenstemmelse i Opfattelsen med Hensyn til Anlægene ved Thorshavn, som hele Udvalget fik gennem mundtlige Forklaringer fra Thorshavn Byraad og Ministeriets sagkyndige; disse Forklaringer aabner desuden Mulighed for, at Staten ved at overtage Thorshavn Havn indblander sig i Interessekollosioner og paadrager sig Forpligtelser, som ikke kan overses.

Mindretallet skal i saa Henseende oplyse følgende: Formanden for Thorshavn Byraad udtalte under to Foretræder bestemt, at Dækmolen (Bølgebryderen) maa

anlægges, mest af Hensyn til Motorbaadernes trygge Overvintring under Ejernes Tilsyn, men ogsaa af Hensyn til Losning af Fangst og Indladning i de almindelige færøske Fartøjer, medens Byraadet ser med Skepsis paa Dampskibsanlægspladsen, saavel under Hensyn til dens Nytte overhovedet (Routebaade, Fragtdampere o. l.) som under Hensyn til dens Placering ved Thinganæs, hvor der ikke antages at blive rolig Anlægsplads ved visse Vind- og Strømretninger, og endelig fordi Adgangsvejene landværts fra Anlægspladsen til Byen er saare vanskelige. Havneingeniørernes og Vandbygningsvæsenets Standpunkt er det diametralt modsatte: dersom det ikke er Meningen at gøre Thorshavns Havn til en Trafikhavn med Dampskibsanlægsplads, Kørekajer, Adgangsvej etc., anser de Omkostningen ved Anlæg af Dækmolen for aldeles uforholdsmæssig, navnlig fordi Motorfartøjernes Overvintring allerede nu er forsvarlig, omend ikke under Ejernes umiddelbare Opsyn. Naar dertil kommer, at Staten ved at overtage og drive Thorshavn Havn dels paadrager sig en moralsk Forpligtelse til Anlæggets Fuldførelse, selv om Vanskelighederne og Udgifterne viser sig større, men Nyttens mindre end forudsat, dels udsættes for Vedligeholdelsesudgifter, som i Øjeblikket er uoverskuelige, dels endelig kan komme til at staa overfor Areal- og Bygningserhvervelser, som yderligere kræver ukendte Summer, opstod hos Mindretallet den Tanke, at Thorshavns Havn kunde forblive kommunal, men at Statskassen stiller til Raadighed for Thorshavn Kommune *hele* det til Dækmolen i Øjeblikket kalkulerede Beløb, *ifald* Thorshavns Kommune selv beslutter dette Anlæg, i fuld Bevisthed om, at Statskassens Tilskud er begrænset til det een Gang for alle bevilgede Beløb, at Vedligeholdelse ikke paahviler Staten, at Thorshavns Kommune selv maa skaffe Udveje for, hvad Udgifter der ellers løber paa. Skulde saa Thorshavns Kommune efter senest to Vintre dog beslutte at anlægge Dampskibsplads (paa et af Ministeriet for